

Paraklétoosz

2021. április 25.

Bátorító gondolat beteg és bajbajutott embereknek

AZT KÍVÁNOM NEKED – Ősi ír áldás

(Ez a gyönyörű ír áldás felér egy rövid kis elmélkedéssel is, annyi igazságot hordoz magában.)

Hogy minden szenvedés elkerüljön,

Hogy a jövőben útaidat csak rózsák szegélyezzék és
soha keserű könnyet ne hullass, soha fájdalmat ne érezz: –

Nem, én nem ezt kívánom neked.

Mert vajon megtisztulhat-e a szív könnyek nélkül,
és lehet-e érett, mely nem szenvedett?

Én inkább azt kívánom neked mindezek helyett:

Hogy életed boldog napjainak szép emlékét
szívedben mindig hálával őrizzed meg.

Hogy bátran helytállj megpróbáltatásaidban,
amikor a kereszt keményen nyomja válladat,
amikor a csúcs, melyet magad elé tűztél,
számodra elérhetetlennek tűnő ködbe vész.

Hogy minden adomány, mellyel Isten megajándékozott,
az évek során benned egyre növekedjék és segítsen,
hogy akiket szeretsz, azoknak a szívét örvendezővé tedd.

Hogy mindig legyen egy jó barátod, aki érdemes barátságodra,
aki bízik benned akkor is, ha erőd és tisztánlátásod cserben hagy.

Hogy viharokban megállj a helyed, és
mindig Istened közelében lehess.

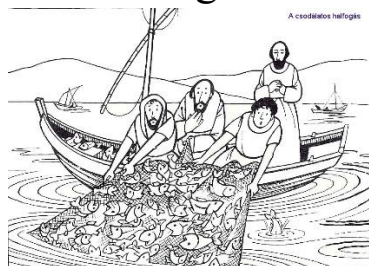

BÉKESSÉG (Jn 21,1-13) - Gyököcssy Endre

János evangéliuma tulajdonképpen a 20. rész 31. versével befejeződik: „Ezek pedig azért vannak megírva, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életetek legyen az Ő nevében”. - S akkor egészen váratlanul még egy fejezet kezdődik. Különös utóirat ez a 21. rész! Nem a benne lévő történet a lényeges, hanem a történetben elrejtett titokzatos és örök mondanivaló.

Péternek és társainak akkor halott Jézusuk volt. A kereszten látott Jézus, a nagypénteki Jézus.

Milyen élet ez? Milyen a keresztyén élet, a tanítványi élet az élő Jézus nélkül?

- Elmegyek halászni - mondja Péter, és erre csatlakoznak hozzá a többiek. Már csak heten vannak. - Mi is elmegyünk veled! - Korog a gyomor, éhes a család, valamit tenni kell, valamit enni kell.

Elment a kis tanítványi sereg halászni, üres gyomorral és üres lélekkel. Mert a múlt már csak emlék: volt egyszer egy Jézus Krisztus, Akit szerettek, és Aki szerette őket. Jó volt Vele lenni. Azt ki sem merik mondani, hogy talán jobb lett volna, ha sose találkoznak Vele, mert most roppant nehéz visszatérni a régi iparhoz és élni a régi életet. Mi maradt az egészből? A gyomrot töltögető jelen és az emlékezés a múltra...

Ám nézzük a halászat eredményét: nulla. „Azon az éjszakán semmit sem fogtak.” Az élő Krisztus nélkül mindig ez az eredmény. Mert megmondta előre: „Nélkülem semmit sem tudtok cselekedni” (Jn 15,5b).

Megmondta Pál apostol is: „Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk” (1Kor 15,19)...

Ma is így jelenik meg előttünk hirtelen, váratlanul, amikor munkánkkal csődbe jutottunk, amikor leginkább korog a gyomrunk vagy keservesen üres a lelkünk; megáll az életünk peremén. Van, aki észreveszi, s van, aki nem!

Az élő Jézus belekérdez az életünkbe, a lelkünk közepébe. Akkor ezt kérdezte: „Fiaim, nincs valami ennivalótok? - Így válaszoltak neki: - Nincs.”

Ha ma kérdezné tőlünk, azt válaszolnánk: - Van Uram, de mégis éhesek vagyunk! Éhesek a szeretetre, éhesek a békességre, éhesek valakire, akibe belefogódzhatunk. A gyomrunk éppen nem korog, de a lelkünk kong, mert semmi nincs benne, csak a nagy nihil. Ezt az űrt töltsd ki, Uram, ezt a legbelsőt, a lelkünk ürességét!

Aki bármit mond őszintén - annak az élő Krisztus válaszol. Valamikor így: „Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán, és találtok!”. Hátha az a bajunk, hogy a magunk kis hálócskáját rossz irányba vetettük ki, és talán nagyon is magunk felé húzogattuk és magunknak halászgattunk! És ha magunknak halászgatunk, akkor mivel vagyunk különbek bármely propagandistánál, akinek az a munkája, hogy embereket nyerjen meg valaminek vagy valakinek?

Nos, a tanítvány nem maga felé húzza a hálót, hanem Jézus felé. Ezt a mozdulatot még nagyon meg kell tanulnunk, hogy egyszer talán tele legyen a hálója a mi kis életünknek és az egyház életének is...

Ekkor odaszólt Péterhez az a tanítvány, akit Jézus szeretett: - Az Úr az! - Amikor Simon Péter meghallotta, hogy az Úr az, magára vette felső ruháját, mert mezítelen volt, és belevetette magát a tengerbe.”

Ha ennek a jelenetnek nem volna szimbolikus értelme, akkor komikus lenne. Pontosan azt teszi Péter, amit senki se tenne a helyében; ha valaki vízbe ugrik, akkor nem felöltözik, hanem levetkőzik. Péter felöltözve veti magát a vízbe.

Mi ennek a jelentése? Először: Jézushoz nem lehet akárhogy közeledni! Csak ilyen tisztelettel, „felöltözötten”. Másodszor: az élő Jézust nem lehet óvatoskodva,

tapogatózva, intellektuális agytornával méricskélve megközelíteni. Csak „fejest lehet ugrani” - mint Péter! És aztán gyerünk, teljes erővel, szinte gyermekded lelkesedéssel az élő Jézus irányába!

A történetet maga Jézus Krisztus fejezi be: vendégül látja üres gyomorral és kongó lélekkel dolgozó barátait; „Jöjjetek, egyetek! - Jézus tehát odament, vette a kenyeret, és odaadta nekik; ugyanúgy a halat is.”

Urunk, add Magadat nekünk is a kenyérben és a borban, mert Veled szeretnénk lenni! Ha már felismertünk Téged, akár a saját szemünkkel, akár más látó társunk szemével, segíts Hozzád jutnunk, és táplálj minket - Önmagaddal.

KÜLDETÉSEM VAN

Jézus így szólt: „*Ne féljete! Menjete, vigyete hírül testvéreimnek, hogy térjenek vissza Galileába, ott majd viszontlátanak.*” (Mt 28,10)

Megesett már veled, hogy imádságban nem magadról beszéltél az Úrral? És ráadásul az Úr válasza is csak annyiban szólt rólad, hogy neked mit kell tenned – másokért?

Ez az igazi közbenjáró imádság. Jézus elé viszek valakit, bemutatam Neki őt, és próbálom helyette sorolni megoldandó gondjait, problémáit. Megpróbálok az ő fejével gondolkodni, az ő szívével érezni - hogyan esdekelnék, mit is kérnék, ha teljesen az ő helyében lennék?

Miközben magamról elfeledkezve, imádságomban testvérem szemével igyekszem szemlélni a világot, egészen különös dolog történik velem: egy-egy pillanatra az Úr szemével nézek és látok! Amint ki tudok lépni önmagamból, s valaki más válik fontossá nekem - megtapasztalhatom, hogyan tekint reánk a Gondviselőnk.

És most gondoljuk el: találkozunk a feltámadott Úrral. Gyászkönnyeink még el sem apadtak, nem is várjuk a csoda, az öröm ekkora bőségét: Ő egyszerre csak szemben áll velünk.

Most kellene Neki mindent elmondanunk! Micsoda lehetőség! Azt hittük, már elvesztettük Őt, s az eltemetés három napja alatt annyi, de annyi el nem sutogott vallomás gyűlt fel bennünk! Ó, Jézusunk! Mesélni akarok Neked, hosszasan, sokat, mindent az én kis életemről - Te pedig taníts, buzdíts és ints engem, engem, engem! Hát, az igazi találkozás a Feltámadottal nem így történik. Ilyet csak álmodunk, az önszeretet önzésével. Amikor Jézus valóban előttünk áll, nekem szóló üzenete gyakran csak ennyi: Ne félj! - A többi már a többiekért hangzik el: „Menjete, vigyete hírül testvéreimnek, hogy térjenek vissza Galileába, ott majd viszontlátanak.” Semmi külön bejáratú magyarázat, semmi édesded elmerengés múltból-jövőről. Jézus szolgálni hív. És én megyek boldogan.

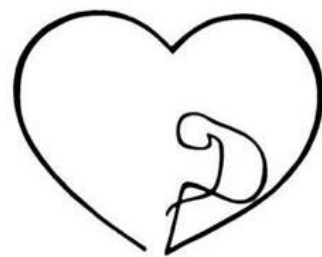
Ha nagy néha elrövedezek önnön boldogságomról, biztos, nem a szüntelen szolgálat képe lebeg szemem előtt. Inkább mindenféle rózsaszínű álmokat dédelgetek, merő kedvtelésekkel és nagy pihenésekkel tűzdelve.

De Te tudod igazán, mi a boldogság számomra, Uram. Tudod, hogy a pihenésbe lehet a legjobban belefáradni. Tudod azt is, hogyha találkozunk, nem rólam kell beszélni, amíg meg nem unjuk. Te azonnal testvéreimhez küldesz, mert feladatot bízol rám. Ha igazán szeretlek - lehet ennél nagyobb örömöm? És mitől féljek, ha Te nem félsz rám bízni fontos küldetéseket?

HELYZETMEGHATÁROZÁS – Gondold át!

Próbálj szabadon imádkozni!

1. Elcsendesedem... (Így találom magam az Úr előtt.)
  2. Uram, mutasd meg, hogyan voltál jelen a mai napon...
  3. Sorra veszem az eseményeket, egyiket a másik után, a felkeléstől egészen a mostani pillanatig... (Ott voltál, nem észleltelek.)
  4. Megmaradhatok egyetlen eseménynél, belső megmozdulásnál, amin szívesen elidőznék...
  5. Hálát adok minél több dologért...
  6. Olyan késztetések, amelyekkel vezetni szándékozott engem az Úr, és amelyekre nem reagáltam... Ha volt ilyen, bocsánatot kérek...
  7. Hálát adok az egész napért... Azért, hogy Isten jelen van az életemben, akkor is, ha nem veszem észre...
- Pillanatig kitekintek: Mi következik még ma, holnap? Uram, hogyan szeretnéd, hogy tovább menjünk?

URUNK BÉKÉJE - R. Holte

Feltámadott Üdvözítőnk!

Te, aki zárt ajtókon keresztül jöttél Tiedhez,
áldj meg ma minket jelenléteddel,

és ajándékozd meg egyházadat békével és egyetértéssel.

☺ ☺ MOSOLYOGJUNK ☺ ☺

Egy intézeti látogatás alkalmával a püspök a bátor fellépésről beszél.

- Bátorság az például, ha valaki a teli hálóteremben letérdel és elmondja az esti imát.

A ravasz Pisti jelentkezik:

- Az is bátorság, ha a püspök atya egy hálóteremben, ahol csak papok vannak, esti ima nélkül fekszik le!

Szerkeszti és kiadja: Horváth László kórházlelkész ☎ **20/ 77-386-55; 30/ 849-8280**

<http://korhazkapolna.hu> ; korhazlelkesz.sopron@gmail.com; <http://www.facebook.com/korhazkapolna/>

Kórházkapolna: **szentmise vasárnap 11 órakor**